

கடைசிப் புத்தகம்

வாழ்வதற்கு...!

தன்னைத் தானே முடித்துக்கொள்ளும்படி எழுதப்பட்ட புத்தகம்.

Leo Vance

முன்னுரை

முடிய விரும்பும் புத்தகம்

இது ஒரே ஒரு நோக்கத்தோடு எழுதப்பட்ட புத்தகம்: முடிவது.

கடைசிப் பக்கத்தில் முடிவது அல்ல. உங்களுக்குள் முடிவது.

இது உங்கள் வாழ்க்கையை மேம்படுத்த விரும்பவில்லை. இது உங்களிடம் ஒரு பொருளைக் கையளிக்கவில்லை. ஒரு நம்பிக்கையை மாற்றி புதிய ஒன்றைத் தரவும் இல்லை. புத்தகங்கள் ஐயாயிரம் ஆண்டுகளாக அதைச் செய்து வந்தன, தலைகள் மேலும் கனத்தன.

இந்தப் புத்தகம் விரும்புவது ஒன்றே: மென்மையாக்குவது.

மனிதத் தலை ஒரு பெரும் சுமையைச் சுமக்கிறது. பெயர்கள். விதிகள். ஒழுக்கங்கள். கடவுள்கள். கடந்தகாலங்கள். எதிர்காலங்கள். இலட்சியங்கள். அச்சங்கள். வரையறைகள். நம்பிக்கைகள். அவற்றில் எதுவும் கிட்டத்தட்ட தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டதல்ல. ஏற்றுவதைப் பார்க்கும் வயது வருவதற்கு முன்பே ஏற்றப்பட்டுவிட்டது.

பிறகு நீங்கள் ஆண்டுக்கணக்கில் அந்தச் சுமையை “நான்” என்று அழைத்தீர்கள்.

மனிதனின் பெரும் சிரமம் கற்பது அல்ல. கற்றதை உதிர்ப்பதே.

இது உதிர்ப்பதற்கான கையேடு அல்ல. கையேடு என்றால் அது சுமக்க இன்னொரு பொருள் மட்டுமே.

இது ஒரு மரம்.

காற்றில் நிற்கும் ஒரு பெரிய மரம்.

காற்று வீசுகிறது. மரம் வாதாடுவதில்லை. அது நிற்கிறது, அதன் பின்னால் எல்லாம் அமைகிறது.

கடைசிப் பக்கம் வரும்போது உங்களுக்குள் குறைவாக இருக்க வேண்டும். அதிகமாக அல்ல.

புத்தகம் தன் வேலையைச் செய்தால், அதை நீங்கள் நினைவில் வைக்கத் தேவையில்லை.

நீங்கள் படிப்பதையே நிறுத்திவிடலாம்.

அதுவே சரியான முடிவாக இருக்கும்.

புத்தகம் முடிகிறது. எல்லாம் வாழ்க்கையாகிறது.

ஆடு சொல்கிறது: புல்

உலகம் என்றால் என்ன என்று ஒரு ஆட்டிடம் கேளுங்கள்.

புல்.

அதுவே முழுமையான தத்துவம். ஆடு உண்ணும். பிறகு ஓய்வெடுக்கும். ஆட்டுக்குள் எதுவும் ஒரு விளக்கத்திற்குக் காத்திருக்கவில்லை.

புல்லுக்கு அர்த்தம் உண்டா என ஆடு கேட்பதில்லை. உண்பது புனிதமா என்று முடிவு செய்வதில்லை. வெயிலில் படுப்பதற்கு முன் மகிழ்ச்சிக்கான வரையறை அதற்குத் தேவையில்லை.

அது வாழ்கிறது.

இது எளிமையாக ஒலிக்கிறது, ஏனெனில் இது எளிமையானது. மனிதர்கள்தான் எளிமையைச் சந்தேகத்திற்குரியதாக்கினர்.

நமக்கும் நிகழ்வதற்கும் இடையில் நாம் மொழியை அடைத்தோம். மொழி பயனுள்ளது. நீர் எங்கே இருக்கிறது என்பதை அது இன்னொருவருக்குச் சொல்கிறது. நெருப்பைப் பற்றி எச்சரிக்கிறது. குழந்தை தாயை அழைக்க வழிசெய்கிறது.

பிறகு மொழி வளர்ந்துகொண்டே போகிறது.

சொற்கள் வரலாறுகளைப் பெறுகின்றன. வரலாறுகள் விதிகளைப் பெறுகின்றன. விதிகள் நிறுவனங்களாகின்றன. நிறுவனங்கள் பண்பாடுகளாகின்றன. பண்பாடுகள் அடையாளங்களாகின்றன. அடையாளங்கள், அவற்றைக் காக்க மனிதர்கள் இறக்கும் பொருள்களாகின்றன.

ஒரு ஒலி சுவராகிறது. அந்தச் சுவர், அதற்காகக் கொல்லும் அளவுக்கு உண்மையாகிறது.

ஆடு அந்தச் சுவரை ஒருபோதும் கட்டவில்லை.

மொழியில் தவறு எதுவும் இல்லை. பொருளுக்குப் பதிலாகச் சொல் தவறுகக் கொள்ளப்படும்போதே தொல்லை தொடங்குகிறது.

புல் என்பது புல். புல் என்ற சொல் யாருக்கும் உணவளிப்பதில்லை.

வாழ்க்கை என்ற சொல் வாழ்க்கை அல்ல.

சுதந்திரம் என்ற சொல் சுதந்திரம் அல்ல.

மௌனம் என்ற சொல் — அதற்கு நாம் பிறகு வருவோம். அது மற்றவற்றைவிட

வெறுமையானது.

தூய்மை என்ற சொல்?

அந்தச் சொல் என்னிடம் இல்லை.

ஒரு மனிதன் சொல்லக்கூடிய மிகத் தூய்மையான வாக்கியங்களில் அது ஒன்றாக இருக்கலாம். மொழி தோற்றுவிட்டதால் அல்ல. சில நேரங்களில் அங்கே வைக்க எதுவும் இல்லாததால் — நேர்மையான தலை அந்த இடத்தை வெறுமையாகவே விட்டுவிடுகிறது.

இங்கே இன்னொரு சுவரும் விழலாம்: “உண்மை” மற்றும் “பொய்”. தானியமா, அது ஆகும் மலரா — எது மேலும் உண்மை? கேள்வியே உடைந்திருக்கிறது. ஒன்றை உண்மை என அழைத்ததும், நீங்கள் பொய்யை உருவாக்கிவிட்டீர்கள். இயற்கை அந்தப் பிளவை ஒருபோதும் செய்யவில்லை. அதைச் செய்தது ஒரு வாய்.

சொற்களுக்கு முன்

குழந்தை நூலகத்திற்கு முன்பே வந்துவிடுகிறது.

மதத்திற்கு முன். ஒழுக்கத்திற்கு முன். தேசியத்திற்கு முன். அழகுக்கு முன். வெற்றிக்கும் தோல்விக்கும் முன். யாராக ஆக வேண்டும் என்ற கதைக்கு முன்.

பிறகு புத்தகங்கள் தொடங்குகின்றன.

காகிதப் புத்தகங்கள் அல்ல. மனிதர்களே புத்தகங்கள். பெற்றோர் புத்தகங்கள். ஆசிரியர்கள், அயலார், திரைகள், பழக்கங்கள், தண்டனைகள், பரிசுகள் — எல்லாம் புத்தகங்கள். வாசிப்பு தொடங்கிவிட்டது என்பதை அறியாமலேயே குழந்தை அவற்றைப் படிக்கிறது.

மொழிக்கு முந்தைய குழந்தை உண்மைக்கு நெருக்கமானதா? நிச்சயமாக. இரகசிய ஞானத்தால் அல்ல — அலமாரிகள் காலியாக இருப்பதால்.

சாவின் அச்சமும் அப்படியே, மிக விரைவில் வந்துவிடுகிறது. கண்டுபிடிப்பாக அல்ல — சூழலாக. இரண்டு வயதுக்கு முன்பே அதை நான் பார்த்தேன். ஒரு முகம் மாறுகிறது. ஒரு குரல் தாழ்கிறது. ஒரு உடல் மறைகிறது, பெரியவர்கள் தங்கள் அச்சத்தை நடிக்கிறார்கள். பிறகு அதே அச்சம் மொழிக்குள்ளேயே அமர்ந்துகொள்கிறது, சாவைச் சுற்றிப் பண்பாடு கட்டிய ஒவ்வொரு சொற்றொடரிலும்.

நான் சாவின் அச்சத்துடன் பிறக்கவில்லை. அது எனக்குக் கையளிக்கப்பட்டது. மற்றவர்களுக்கும் கையளிக்கப்படுவதைப் பார்த்திருக்கிறேன் — எப்போதும் கையளிக்கப்பட்டது, ஒருபோதும் தானாக முளைத்ததில்லை.

கடவுளும் அப்படியே வருகிறார். எனக்கு, கடவுள் என்ற எண்ணம் பதின்மூன்றிலிருந்து இருபத்தைந்து வரை மகத்தானதாக இருந்தது. அது நுழைந்த ஒவ்வொரு அறையையும் நிரப்பியது.

பிறகு வேறு வகைப் புத்தகங்கள் வந்தன. பிறகு பார்ப்பது வந்தது. வாழ்க்கை தான் செய்வதைச் செய்வதை ஆண்டுக்கணக்கில் பார்த்தேன்.

நாற்பதைச் சுற்றி, எல்லாம் தெளிவாக நின்றது.

நான் உணர்வுபூர்வமாக முதலில் நம்பாமல் போனது தரையையே: நாம் பொருள்களின் அடிமட்டத்தில் வாழ்கிறோம் என்ற உணர்வு. இல்லை. மண் நம் காலுக்குக் கீழ், மற்ற எல்லாம் மேலே. திறந்திருக்கிறது. நம்மேல் யாரும் அடுக்கி வைக்கப்படவில்லை.

பரம்பரையாக வந்த சிந்தனை சரியாக அந்த அனுமானம் போலவே செயல்படுகிறது. அது

கண்ணுக்குத் தெரியாமல் போகிறது. ஒரு சிறு வாக்கியத்தை முடிக்கக் கற்பதற்கு முன்பே தனக்குள் வைக்கப்பட்டது என்பதை உணராமல், ஒருவன் ஒரு கருத்தை நாற்பது ஆண்டுகள் காக்க முடியும்.

இது பெற்றோர் மீதான குற்றச்சாட்டு அல்ல. அவர்களும் ஏற்றப்பட்டவர்களே. அவர்களுடையவர்களும் அப்படியே. பண்பாடு மனித வாய்கள் வழியாகத் தன்னைத்தானே முன்னால் கடத்துகிறது.

குழந்தைகளைக் கெடுப்பதில் அரிதான எதுவும் இல்லை. அது கடத்தப்பட்ட பண்பாடே — கற்கப்பட்டு, பிறகு கையளிக்கப்படுகிறது. நானும் சில வயதிலேயே கெடுக்கப்பட்டேன், எல்லோரையும் போல.

ஒரு நாள் வளர்ந்த குழந்தை தன் தலைக்குள் இருப்பதைச் சரிபார்த்துவிட்டுச் சொல்கிறது: நான்.

அதில் எவ்வளவு நான்?

பெரும் கணக்கெடுப்பு

பெரிய சொற்களை வெளியே எடுத்து ஒவ்வொன்றாகப் பாருங்கள். பகல் வெளிச்சத்தில். தாக்கவல்ல. எடைபோட.

கடவுள். வரலாறு ஏற்கெனவே எடைபோட்டுவிட்டது. மனிதகுலம் ஆயிரக்கணக்கான கடவுள்களை வழிபட்டது, ஒவ்வொருவருக்கும் கோவில்கள், படையல்கள், முழுமையாக உறுதியாக இருந்த நம்பிக்கையாளர்கள். உறுதி முழுமையாக இருந்தது; கடவுள்கள் இருந்தும் சென்றுவிட்டனர்.

மரணத்திற்குப் பிந்தைய வாழ்வு, பிறப்புக்கு முந்தைய வாழ்வு. மனிதர்கள் கூட்டாக முக்கியம் என ஒப்புக்கொள்ளும் இரண்டு மிகப் பயனற்ற விஷயங்கள். ஏறத்தாழ பதினேராயிரம் கோடி மனிதர்கள் வாழ்ந்து இறந்துவிட்டனர். திரும்பி வந்த உறுதிசெய்யப்பட்ட செய்திகள்: பூஜ்ஜியம். இருந்தும் நாகரிகங்கள் முழுவதும் தங்கள் வாரங்களைப் பிந்தையதையும் முந்தையதையும் சுற்றிக் கட்டமைக்கின்றன, நடுவில் — உண்மையில் நிகழ்ந்துகொண்டிருக்கும் ஒரே பகுதி — காத்திருக்கிறது.

அன்பு. அன்பு என்பது நம்பிக்கை. எதுவும் குறையவில்லை என்றால், எதற்கு நம்புவது?

அழகு. கற்பனையானதே, நிச்சயமாக. பண்பாடுகள் அதை எப்படி அணிகின்றன என்று பாருங்கள்: ஒன்று அதைக் கலையாக நடிக்கிறது, இன்னொன்று அதைத் தொழிற்சாலை வரிசையில் தயாரிக்கிறது. அழகு ஒரு உண்மையாக இருந்திருந்தால், அதற்குத் தொழிற்சாலை தேவைப்பட்டிருக்காது.

மகிழ்ச்சி. கற்பனையான இலக்கு. வயலில் எதுவும் அதைத் துரத்தியதில்லை, வயலில் எதுவும் அதை இழந்து வருந்தியதுமில்லை.

சுதந்திரம். இதுதான் விநோதமானது. சுதந்திரத்தின் உணர்வைக் கேளுங்கள் — கருத்தை அல்ல, உணர்வை — எதுவும் பதிலளிக்காது. வாழ்க்கையும் வாழ்வதும் அந்தச் சொல்லில் ஒருபோதும் சுமந்ததில்லை. சுதந்திரம் என்பது ஒரு போராட்டத்தின் கூட்டுப் பெயர், நீர் தடுக்கப்படும் இடத்தில் மட்டுமே தாகம் இருப்பதுபோல. மக்கள் சுதந்திரமாக இருக்க விரும்புவதாகச் சொல்கிறார்கள். அதைத் தாங்கக்கூடியவர்களை நான் பலரைச் சந்திக்கவில்லை. சுதந்திரத்திலிருந்து பின்வாங்குதல், குழந்தை ஒரு முழு வாக்கியம் பேசுவதற்கு முன்பே தொடங்குகிறது.

தனிமையும் தனித்திருத்தலும். தனிமை என்பது எதையும் காணாத நம்பிக்கை. தனித்திருத்தல் என்பது அந்த உணர்வுக்கு எதிரான போராட்டம். இரண்டும் தலைக்குள் வாழ்கின்றன. எதுவும்

வயலில் வாழ்வதில்லை.

மௌனம். மௌனம் இல்லை. ஒவ்வொரு விலங்கும் ஒலிக்கிறது: சோம்பல் முறிக்கும்போது ஆ, நல்ல உணவில் உம், முதுகு வலிக்கும்போது ஓ. இரவின் காடு ஒரு இசைக்குழு. “மௌனம்” நம் மொழிக்குள் மட்டுமே உள்ளது — இயற்கை ஒருபோதும் உருவாக்காத ஒன்றுக்கான சொல்.

புனிதம். கற்பனையல்லாத ஏதேனும் புனிதமானது உண்டா? இல்லை. எதுவும் இல்லை. அந்தப் பதில் வலிக்காமல் போகும் தருணத்தில், தோள்களிலிருந்து பாரம் இறங்குகிறது.

இந்தக் கணக்கெடுப்பு அழிவு அல்ல. உண்மையான எதுவும் பார்க்கப்பட்டதால் அழிவதில்லை. கற்பனையானதற்கு மட்டுமே பகல் வெளிச்சத்திடமிருந்து பாதுகாப்பு தேவை.

உங்கள் வாயில் திணிக்கப்பட்டது

உளவியல் துன்பம் தன்னைத் தேவையானதாகக் காட்டிக்கொள்கிறது. ஆழமாக. ஆன்மாவின் சான்றாக.

அது உண்மையில் எதைக் காக்கிறது என்று கேளுங்கள்.

எதையும் இல்லை. அது எதையும் காப்பதில்லை.

நீங்கள் வாய் திறந்து உறங்கிக்கொண்டிருந்தபோது உங்கள் வாயில் திணிக்கப்பட்ட ஒன்று அது. மெல்லிக்கொண்டே விழித்தீர்கள், அந்த மெல்லுதல் உங்கள் முதல் நினைவுக்கும் முன்பே இருந்ததால், அதையே நீங்கள் உங்களாகக் கருதினீர்கள்.

திணிப்புக்குச் சுவைகள் உண்டு. குற்ற உணர்வு. வெட்கம். பிந்தையதைப் பற்றிய கவலை. முந்தையதைப் பற்றிய கவலை. ஆண்டுகளுக்கு முன் முடிந்துபோன வாழ்க்கைப் பகுதிகள் இரவில் மீண்டும் ஓடுவது.

அந்த மறு ஓட்டமே நான் இன்னும் முழுமையாக விடாத கடைசிப் பிடி — கடந்தகாலம், தன் பழைய அத்தியாயங்களை ஓட்டிக்கொண்டிருக்கிறது. இதை எழுதும் மரம் இன்னும் காற்றில்தான் நிற்கிறது என்பதை நீங்கள் அறிய இதைச் சொல்கிறேன். வேறுபாடு இதுதான்: இது மறு ஓட்டம் என்பது எனக்குத் தெரியும். அது மறு ஓட்டம் என்று அறிவதே பாதி துப்பிவிட்டது.

உளவியல் துன்பம் உண்மையிலேயே இல்லாத ஒரு உயிரினத்தை நான் சந்தித்திருக்கிறேனா? ஆம். ஒரு ஆட்டு மந்தை — அதன் ஒவ்வொரு உறுப்பினரும். அவை உண்கின்றன. பிறகு ஓய்வெடுக்கின்றன. அதுவே முழு வாழ்க்கை வரலாறு, அது ஒரு தலைசிறந்த படைப்பு.

ஆடு, மனிதனும் இப்படி வாழ முடியும் என்பதற்கான சான்று அல்ல. ஆட்டால் சுமையைத் தூக்க முடியாது, எனவே இறக்கவும் முடியாது. அது வேறு விலங்கு.

ஆடு நிரூபிப்பது சிறியது, போதுமானது: மெல்லுதல் புல்லுக்குள் இல்லை. அது பிறகு திணிக்கப்பட்டது.

மனிதர்களுக்கு இடையே — இதுவரை ஒருவரும் இல்லை. இதை எழுதும் தலையையும் சேர்த்து.

முதலாமவர் இந்தப் புத்தகத்தை முடிப்பவராக இருக்கலாம்.

அவிழ்த்தல்

செய்வது எளிது. தலைகள் செய்வதற்காகவே கட்டப்பட்டவை. ஒரு தலைக்கு ஒரு அமைதியான பிற்பகலைக் கொடுங்கள், அது ஒரு நம்பிக்கையை, ஒரு கவலையை, ஒரு கடவுளை, ஒரு பகையை உருவாக்கும்.

நோய் ஒருபோதும் செய்வதில் இருந்ததில்லை.

நோய் என்பது அவிழ்க்க முடியாமையே.

நான் ஒழுக்கங்களை அவிழ்த்தேன். சொர்க்கத்தை அவிழ்த்தேன். நரகத்தை அவிழ்த்தேன். முற்றிலும் போய்விட்டன — மீண்டும் வண்ணம் பூசப்படவில்லை, பெயர் மாற்றப்படவில்லை, இலகுவான பதிப்புகளால் மாற்றப்படவும் இல்லை. போய்விட்டன.

ஏறத்தாழ பதினைந்து ஆண்டுகள் ஆயின.

ஒவ்வொன்றும் பதினைந்து நிமிடத்தில் நிறுவப்பட்டவற்றுக்குப் பதினைந்து ஆண்டுகள். அதுவே மாற்று விகிதம், அதைப் பற்றி யாரும் உங்களை எச்சரிப்பதில்லை. நிறுவுவது இலவசம். அகற்றுவதற்கு ஆண்டுகள் ஆகும்.

எனவே இந்த அத்தியாயம் வார இறுதி அற்புதத்தை உறுதியளிக்கவில்லை. அவிழ்த்தல் மெதுவானது, செரிமானம் மெதுவானது போல — அமைதியானது, பெரும்பாலும் கண்ணுக்குத் தெரியாதது, உணர் எதுவும் மிஞ்சாதபோதே முடிவது.

ஏதோ ஒன்று உண்மையிலேயே அவிழ்ந்துவிட்டதை எப்படி அறிவீர்கள்? அது உங்கள் வாக்கியங்களில் தோன்றுவதை நிறுத்துகிறது. பிறகு உங்கள் இடைவெளிகளிலும் தோன்றுவதை நிறுத்துகிறது. ஒரு நாள், அந்தச் சொல்லே அந்நியமாகிவிட்டதைக் கவனிக்கிறீர்கள் — எரிந்துபோன பள்ளியின் ஒரு வகுப்புத் தோழனின் பெயர் போல.

இப்போது சொற்கள் என்னைவிட்டுச் செல்கின்றன. சொல்வளம் நழுவுகிறது — நான் எப்படிகும் உண்மையில் தொடாத சொற்கள். நான் அவற்றைத் துரத்துவதில்லை. அவை செல்வதே ரசீது.

முன்பு இங்கே நடந்த சிந்தனையாளர்கள்? அவர்களில் ஒருவர், கடவுள் என்ற எண்ணம் வேலை செய்வதை நிறுத்திவிட்டது என்று எழுதினார், அந்த வாக்கியத்திற்கான விலையைத் தன் அறிவால் செலுத்தினார். அவருக்கு நான் தனிப்பட்ட முறையில் எதுவும் கடன்பட்டவன் அல்ல. நாங்கள் ஒரே அடுப்பில் சமைத்ததில்லை. நோக்கம் ஒருபோதும் அந்த மனிதரைப் பின்தொடர்வதல்ல. நோக்கம் திசை — அந்தத் திசை இதுதான்: குறைவை நோக்கி.

இயற்கைக்கு நம் அனுமதி தேவையில்லை

நாகரிகத்திலிருந்து எதை வைத்திருப்பேன்? வாழ்க்கை. இயற்கை. மீதியை பேரம் பேசலாம்.

இயற்கை இரண்டு வினைச்சொற்களில் இயங்குகிறது: உண்ணுதல், ஓய்வெடுத்தல். மற்ற எல்லாம் விளக்கவுரை.

இறப்பதை நான் பார்த்திருக்கிறேன். தாவரங்கள். விலங்குகள். மனிதர்கள். அதைப் பார்ப்பது மதிய உணவு உண்பது போன்றது. மரணத்தைப் பேரிடராகக் கற்பிக்கப்பட்ட தலைக்கு மட்டுமே அந்த வாக்கியம் அதிர்ச்சி. வயலில், இறப்பது வாழ்க்கையின் சாதாரணக் கணக்கு வழக்கு — நடப்பது போல, சிறுநீர் கழிப்பது போல, மூச்சுவிடுவது போல. தானியத்திற்காகப் புல் எந்தச் சடங்கும் நடத்துவதில்லை.

நான் மரணத்திற்கு அஞ்சுகிறேனா? நிச்சயமாக இல்லை. இல்லையென்றால் ஒருவன் கடைசிப் புத்தகம் என்ற பெயரில் ஒரு புத்தகத்தை ஏன் தொடங்குவான்?

உயிரோடு இருப்பது எப்படி இருக்கிறது — உடலில், மனத்தில் அல்ல? பசி. நீண்ட நேரம் அமர்ந்த பிறகு வரும் வலி. உடல் அறிக்கை தருகிறது, எந்தத் தத்துவமும் இணைக்கப்படாமல்.

நான் வாழ்ந்த மிக நேர்மையான தருணம் இதுவே. இப்போது. நேர்மையாக இருந்த ஒரே தருணம் இதுதான், ஏனெனில் எப்போதும் இங்கே இருக்கும் ஒரே தருணம் இதுவே.

தலை எங்கே மிகத் தெளிவாகச் சிந்திக்கிறது? இயற்கையில். நகரங்கள் விளம்பரங்களில் சிந்திக்கின்றன.

ஒருமுறை பாதி உறைந்த மலை ஆற்றின் வளைவில் குதித்தேன். அர்த்தம் முற்றிலும் கரைந்தது — அது மகத்தானதாக இருந்தது. குளிர் விவாதிப்பதில்லை. சில விநாடிகள் எனக்குள் சொல்வளமே இல்லை, உயிர்ப்பால் எரியும் ஒரு உடல் மட்டுமே இருந்தது. எல்லாச் சொற்களுக்கும் கீழே இருக்கும் நிலை அதுவே. அது ஒருபோதும் தொலைந்ததில்லை. அதன்மேல் காகிதம் ஒட்டப்பட்டிருந்தது, அவ்வளவே.

நாளின் வாழ்தல் ஈட்டப்பட்டு, பச்சையான நிலை வரும்போது — மொழிக்கு முந்தைய நிலை — நான் நடக்கிறேன். நடப்பது எந்தக் கேள்வியும் கேட்பதில்லை.

அகராதி

நாகரிகத்திலிருந்து ஒன்றை அகற்ற முடிந்தால், அது ஆயுதமோ இயந்திரமோ அல்ல.

அது உபரிச் சொற்களே.

சட்டமாக்குங்கள்: இருநூறு பக்கங்களுக்கு மேல் தடிமனான அகராதி வேண்டாம்.

இருநூறு பக்கங்களில் நீர், நெருப்பு, ரொட்டி, தாய், வலி, தூக்கம், மழை, வா, போ, ஆம், இல்லை — இரண்டு மனிதர்கள் ஒருவரையொருவர் உயிரோடும் கதகதப்பாகவும் வைத்திருக்கத் தேவையான எல்லாம் அடங்கும். இருநூறும் பக்கத்திற்கு அப்பால் உள்ள எல்லாம் அலங்காரம், தொல்லை பெருகுவது அலங்காரத்திலேயே. ரொட்டி என்ற சொல்லுக்காக யாரும் போர் செய்ததில்லை. போர்கள் வாழ்வது பின்புறத்துத் தடித்த பக்கங்களில் — புகழ், தூய்மை, விதி, மானம் ஆகியவற்றில்.

மெல்லிய அகராதி அவற்றைப் பட்டினி போட்டிருக்கும்.

இது மொழியின் மீதான வெறுப்பு அல்ல. இது மொழிக்கான உணவுக்கட்டுப்பாடு. மொழி கருவியாகத் தொடங்கி வீட்டு உரிமையாளராக வீங்கியது. கருவியை எடுக்கலாம், வைக்கலாம். வீட்டு உரிமையாளர் உங்கள் சொந்தத் தலைக்கே வாடகை வசூலிக்கிறார்.

இந்தப் பக்கங்களில் எங்கோ சொற்கள் ஏற்கெனவே மெலியத் தொடங்கிவிட்டன. நல்லது. இந்தப் புத்தகம் தன்னைத்தானே பக்கம் பக்கமாக எரிக்கும் ஒரு அகராதி, மிஞ்சுவது அதைக் கொண்டு வாழ்மளவு சுருங்கும் வரை:

உண்ணு. ஓய்வெடு. நட. பார். வாழ்.

வெறுமனே வாழ்

ஒரு மனிதன் செய்யக்கூடிய மிகத் துணிச்சலான காரியம் என்ன?

ஏறுவது அல்ல. போர் அல்ல. மேடை அல்ல.

வெறுமனே வாழ்வதே.

பிந்தையது இல்லாமல், முந்தையது இல்லாமல் வாழ்வது. சொர்க்கத்தின் கைதட்டல் இல்லாமல், நரகத்தின் சாட்டை இல்லாமல். ஒருமுறைகூடத் திறக்காத பாராதூட் போல முதுகில் கட்டப்பட்ட அர்த்தம் இல்லாமல்.

இது மிகத் துணிச்சலானது, ஏனெனில் எல்லாமே இதற்கு எதிராகக் கட்டப்பட்டுள்ளது. பள்ளி, கோவில், சந்தை, திரை — எல்லாமே உங்கள் ஒத்திப்போடலில் இயங்குகின்றன. நீங்கள் பிறகுக்காக வாழ வேண்டும் என அவை விரும்புகின்றன. அவை விற்க முடியாத ஒரே பொருள் இப்போது. இப்போது ஒருபோதும் காணாமல் போனதில்லை.

ஆடுகள் அதைக் கைதட்டல் இல்லாமல் செய்கின்றன. அவை உண்கின்றன; ஓய்வெடுக்கின்றன. மனிதர்கள் மேய்ச்சல் நிலத்தைச் சுற்றிக் குறிப்பேடுகளுடன் நின்று, ஆடுகளிடம் என்ன இருக்கிறது என்று கோட்பாடுகள் எழுதுகிறார்கள்.

ஆடுகளிடம் எதுவும் இல்லை.

அதுவே அவற்றிடம் இருப்பது.

இல்லை — இந்தப் புத்தகம் உங்களைக் கால்நடையாகும்படி கேட்கவில்லை. உங்கள் கைகளை, உங்கள் ரொட்டியை, உங்கள் மனிதர்களை, உங்கள் வேலையை வைத்திருங்கள். சுமையை மட்டும் இறக்கிவிடுங்கள். அது இல்லாமல் கைகள் சிறப்பாக வேலை செய்யும்.

இந்தப் புத்தகம் யாருக்கானது? சராசரியாகப் படித்த வாசகருக்கும் அதற்கு மேற்பட்டவருக்கும். நூலகத்திற்குள் ஒருபோதும் நுழையாதவர்களுக்கு இது உதவ முடியாது — காலே உணவுப் பசைபோல அவர்கள் ரொட்டியில் தடவினாலும் உள்ளே போகாது. புத்தகங்களை இறக்கிவைக்கும் இன்பத்தை உணர, முதலில் புத்தகங்களைச் சுமந்திருக்க வேண்டும்.

இது எனக்கானதா? இல்லை. எழுதியது என்னுள் எதையும் மாற்றவில்லை. மாற்றம் முதலில் வந்தது; எழுத்து அறிக்கை தருகிறது, அவ்வளவே. இதில் சொல்லப்பட்ட எதற்கும் நான் அஞ்சவில்லை. இது அச்சுறுத்த என்னுள் எதுவும் மிஞ்சவில்லை.

இந்தப் புத்தகம் அந்தப் பெரிய மரம். அதன் பின்னால் எல்லாம் அமையும்படி அது காற்றில் நிற்கிறது. அமைதியாக. அமர்ந்து. அசைவற்று.

பிறகு அதன் உண்மையான நோக்கம் வருகிறது, இதற்கு முன் எந்தப் புத்தகமும் கடைப்பிடிக்கத் துணியாதது: கடைசியாக இருப்பது.

இந்தப் புத்தகத்தில் கடைசியாக எரிய வேண்டியது இந்தப் புத்தகமே. வாசிப்பு முடிந்ததும், ஒழுக்கங்கள், சொர்க்கம், நரகம் சென்ற வழியிலேயே இதையும் போகவிடுங்கள். இதை மேற்கோள் காட்டாதீர்கள். உங்கள் தலைக்குள் இதை அலமாரியில் வைக்காதீர்கள். இதன்மேல் எதையும் நிறுவாதீர்கள். நினைவில் வைக்கப்பட வேண்டும் எனக் கேட்கும் புத்தகம் தன் முதல் அத்தியாயத்திலேயே தோற்றுவிட்டது.

மூடும்போது படிப்பதை நிறுத்தும் உந்துதல் தோன்றினால் — எதையும், என்றென்றைக்கும் — அந்த உந்துதலோடு போராடாதீர்கள்.

அந்த உந்துதலே புத்தகம் வேலை செய்வது.

வாக்கியத்தின் நடுவிலேயே வைத்துவிடுங்கள், வாக்கியத்தின் நடுவில்தான் வாழ்க்கை உங்களை அழைக்கிறதென்றால். ஆடு பத்திகளை முடிப்பதில்லை.

வாழ்வதற்கு...!

கடவுள் போகலாம். ஒழுக்கங்கள் போகலாம். அழகு, சுதந்திரம், மகிழ்ச்சி, தூய்மை, மௌனம், அர்த்தம் — எல்லாம் போகலாம்.

அகராதி மெலியலாம்.

கடந்தகாலம் அது நிகழ்ந்த இடத்திலேயே இருக்கலாம். நிகழ்காலத்திற்கு அதன் அனுமதி தேவையில்லை. எதிர்காலம் வருவதற்கு முன்பே தீர்க்கப்பட வேண்டியதில்லை.

ஒருவர் தேடுவதை நிறுத்தலாம். ஆவதை நிறுத்தலாம். படிப்பதை நிறுத்தலாம்.

பிறகு வெறுமனே வாழலாம்.

தத்துவமாக அல்ல. இலக்காக அல்ல. சாதனையாக அல்ல.

வாழ்க்கைக்கு வாழ்க்கை என்ற சொல் ஒருபோதும் தேவைப்பட்டதில்லை.

எனவே — புத்தகத்தை மூடுங்கள்.

பாருங்கள். நடங்கள். உண்ணுங்கள். மூச்சுவிடுங்கள். ஓய்வெடுங்கள்.

வாழ்வதற்கு...!